

[Poul Møller.]

for at regeringen kunne komme dér og aflægge beretning om de forhandlinger, man har ført med fremmede lande, f. eks. om SAS og om de islandske håndskrifter, således at man på denne måde orienterede partierne og fik at vide, om de kunne gå ind for eller ikke gå ind for, at regeringen bandt sig, og således at man her hørte partiernes råd vedrørende disse sager. Men man har ikke benyttet det udenrigspolitiske navn i sager, som Danmark skulle tage stilling til, og som skulle ende i lovforslags form her i tinget.

Jeg takker det ærede medlem hr. Per Hækkerup, fordi han så åbent sagde, at også han i en sag som landbrugslovene anså det for mere hensigtsmæssigt, at regeringen kom med forslagene til behandling i folketinget frem for først at slutte et forlig med nogle interesseorganisationer, som tinget så skulle være afhængigt af bagefter, og jeg håber, at den højtærede statsminister trods alt har lagt mærke til dette synspunkt hos sin partiordfører.

Jeg har dernæst en enkelt bemærkning at gøre til den højtærede finansminister. Jeg forstod på den højtærede finansministers tale, at han ikke ville udtale sig om forsvarligheden af det, der er sket, men at han ville anse det for at være uforsvarligt, om man ikke senere greb ind, hvis valuta-reserverne skulle svigte. Man kan jo ikke sige, at den højtærede finansminister derefter længere er den samme vrede mand, han var i sin kronik; han er ingen vildmand mere, han er snarere blevet en tam mand. Men jeg skal ikke drive ham frem til at erklære, at han nu anser landbrugsforliget for at være forsvarligt. Det var egentlig det, der var spørgsmålet, men tiden er for langt fremskreden. Formentlig har den højtærede finansminister ment, at det var forsvarligt, for ellers ville han ikke være finansminister i dag.

Den højtærede økonomiminister holdt i dag sin formentlig sidste tale i tinget, og jeg kan vel sige, at det var en afskedsforestilling på utallige opfordringer. Det er nu en gentagelse, for den tale, han holdt, har vi hørt nogle gange, men det bliver den jo ikke dårligere af. Jeg vil gerne fra denne talerstol slutte mig til den hilsen, det ærede medlem hr. Erik Eriksen sendte til

den højtærede økonomiminister, og sige ham tak for mange underholdende momenter her i folketinget og megen inspirerende virksomhed, og jeg vil ønske ham et godt otium — men jeg vil ikke ønske andet og i hvert fald ikke takke ham så meget, at han kommer til at fortryde sin beslutning. Men ellers: alt godt i fremtiden.

Til den højtærede statsminister har jeg nogle enkelte bemærkninger. Hans bedømmelse af den parlamentariske arbejdsform herinde er naturligvis interessant, og jeg takker, fordi han nu vil overveje at omlægge arbejdsformen i forholdet mellem regeringen og oppositionen, og fordi han antydede, at vi måske kunne få lov til at få nogle formandspladser igen. Det er alt sammen meget nådigt af den højtærede statsminister, men i øvrigt skal jeg lade det ligge; samarbejdet mellem regeringen og oppositionen er jo noget, der er blevet drøftet meget indgående. Men når den højtærede statsminister som eksempler på, at regeringen har vist forhandlingsvilje, nævner SAS og håndskrifterne og landbruget, vil jeg bare gøre ham opmærksom på, at der jo netop ingen forhandlingsvilje har været i disse sager.

Statsministeren sagde, at man ikke ville forcere arbejdet med disse sager færdigt inden pinse af hensyn til oppositionen, men det lykkedes jo ikke oppositionen at trænge igennem med nogen ændringer; de blev komplet afvist, fordi man havde bundet sig forinden. Han siger, at det var uenighed inden for oppositionen, der forsinkede sagerne gang. Jeg har nu ikke indtryk af, at det er det, der har forsinket sagerne gang — hvis man overhovedet kan tale om forsinkelse i arbejdstempoet i disse 3 sager. Han siger, at nogle havde stemt ja, og nogle havde stemt nej, og nogle havde stemt det, som han ikke turde sige. Men hertil vil jeg dog gerne sige til den højtærede statsminister, at det jo er således inden for oppositionens grupper, at vi stemmer ja og nej efter overbevisning og ikke efter ordre, og det gør en væsentlig forskel; derfor sker det i oppositionspartierne, at der er afvigende opfattelser og afvigende afstemninger. Det er noget, der ikke sker i den højtærede statsministers parti. Vi, der gennem årene har lært den højtærede statsminister særdeles godt at kende, er